

СПОРТИВНІ ДОСЯГНЕННЯ ЛЬОНОКОМБІНАТУ

Ніна Іванівна Дорош народилася і виросла в місті Рівне. Вона пам'ятає Рівне ще маленьким містечком, з гарненькими затишними будиночками і привітними сусідами. Практично всі одне одного знали, тут проживали цілі династії. Батько дівчини родом з Чернігівщини, у свій час був у партизанських загонах, а після війни осів у Рівному. Матір, уродженку Житомирщини, у шістнадцятирічному віці вивезли на примусові роботи до Німеччини. Повернулася вона на батьківщину після війни: голод, роботи ніякої, так приїхала в Рівне, тут і оселилася. Все життя пропрацювала кухарем, виховувала двох донечок, Ніночка була в сім'ї молодша.

– У сім років пішла до школи, вчилася середньо, оскільки більше уваги приді-

повідної освіти. Вона завела мене у відділ кадрів, там знайшлося декретне міс-

чи вже пора замінити. Всі дані вносили-ся вручну, пропуск підписував началь-

кросівки виділяли – дві пари на сезон. Ілля Онуфрійович не припиняв тре-

ляла спорту. Відвідувала художню школу. Закінчивши вісім класів, вступила в Рівненський технікум радянської торгівлі, нині це Рівненський коледж економіки та бізнесу. У 1972 році закінчила його за спеціальністю «товарознавець продовольчих товарів». Починала свій трудовий шлях на Львонокомбінаті малярем-тинькарем в ремонтно-будівельному цеху. Потім працювала в гастрономі «Центральний», продавцем. Через два роки звільнилася, оскільки робота мені не сподобалася і перспективи ніякої там не бачила, – розповідає Ніна Іванівна про свої перші кроки на трудовій ниві.

– У пошуках роботи звернулася до колеги по команді Валентини Попльовко, вона працювала на комбінаті інструктором зі спорту. Запитала, чи є яка підходяща робота на виробництві, оскільки в цеху працювати не могла, не мала від-

це. Тимчасово мене прийняли ученицею мотальниці в ткацько-підготовчий цех корпусу побутових тканин. А як тільки працівниця пішла в декретну відпустку, мене перевели на її місце – старшим комірником у ткацький цех у цьому ж корпусі. В мої обов'язки входило прийняти тканину з браковки - розбраковане полотно-сирець. Підрахувати загальний метраж кожної партії та кількість браку, вписати всі дані та передати копію відомості з підрахунками й полотном в обробне виробництво. Пропрацювала там майже рік й мені запропонували роботу у відділі позавідомчої охорони, черговою у бюро пропусків, що знаходилося при Львонокомбінаті. Тут займалася впискою перепусток: хто приходить на роботу, чи приїжджають за товаром, на прохідній проходили контрольні перевірки пропусків, чи вони в хорошому стані,

ник бюро. Два рази за час моєї роботи змінювався режим пропусків, а це, на хвилиночку, сім тисяч чоловік і нас там тільки двоє... У 1982 році мене перевели на посаду начальника бюро перепусток воєнізованої охорони. Так пропрацювала на Львонокомбінаті більше двадцяти років.

– Протягом дев'яти років посилено займалася спортом, кандидат у майстри спорту з гандболу. В дитячу спортивну школу (ДСШ) мене привела старша сестра, яка відвідувала секцію гри в ручний м'яч (гандбол). Приймати в команду тренер не хотів, оскільки мені тільки дванадцять років виповнилося. Тільки через те, що сестра привела, то взяв. Так почала тренуватися разом з командою. З усією відповідальністю та наполегливістю підходила до занять, згодом я вже брала участь у змаганнях.

Наш тренер Ілля Онуфрійович Башта, приїхав сюди зі Львова і працював у дитячій спортивній школі, тренуючи команду дівчат з гри в ручний м'яч та баскетбольну. Закрили школу - перейшов працювати на стадіон «Авангард», потім викладачем фізкультури в Українському інституті інженерів водного господарства. А потім і в спорткомітеті Львонокомбінату. Саме завдяки його зусиллям та наполегливості при комбінаті було збудовано спорткомплекс. На той час на підприємстві активно пропагували спорт. Тож щодня об одинадцятій годині проводилася гімнастика – 10-15 хвилин. Діяло чимало спортивних секцій: легка атлетика, баскетбол, волейбол, ручний м'яч та інші. Два рази на рік обов'язково проводилися змагання між підприємствами міста. Львонокомбінат тоді неодноразово займав призові місця. Також при спорткомплексі був склад спортивного інвентарю та форми. Учасників змагань забезпечували всім необхідним, починаючи з форми, навіть

нувати дівчат аж допоки команда не розкидалася. Як тренер він був вимогливий, справедливий, любив дисципліну й порядок. Тренування відбувалися три-чотири рази на тиждень. Перед змаганнями їздили на збори, де проводилися щоденні тренування, також ми отримували талони на харчування на всі десять днів. Найважчими для мене та й для інших членів команди були переїзди і перельоти. Як згадаю, коли вперше довелося летіти літаком у Миколаїв, я вийшла зелена... Який з мене гравець!.. – згадує з посмішкою Ніна Іванівна.

– Навіть добре граючи, пробитися було надзвичайно важко. Іноді навіть руки опускалися. Іллю Онуфрійовича дуже обурювала необ'єктивність суддівства під час змагань. Не раз таке було, що нас засуджували тільки тому, що ми з маленького провінційного міста. Першу свою значну перемогу ми здобули у 1969 році в Бердянську, ставши бронзовими призерами. Грали ми й у футбол. Пригадую, щоб, як сьогодні говорять, провести піар-акцію стадіону «Авангард», нас запросили зіграти матч із київською командою «Чайка». Тренувалися ми зовсім мало, тому незважаючи на прикладені зусилля програли, але ажіотаж був ще той. Першого травня ми з Ларисою Сай (вона, до речі, теж на Львонокомбінаті працювала) йшли театральною площею на стадіон, а там бачимо - стільки народу! Як виявилось, це так квитки розкуповують на жіночий футбол: хтось для сміху, хтось із цікавості.

Зараз Ніна Іванівна на пенсії. Допомагає донці – глядить онуку. Літом більшість часу проводить на дачі, вирощуючи городину. А зимою займається рукоділлям: вишиває прекрасні картини, рушники, в'яже шарпетки. Раніше ще й за ремонт одягу бралася, зараз тільки для себе робить.

Надія РОМАНЧУК

